

For at få en belysning af det – bare en indikator på det – stillede Kommunaludvalget et spørgsmål til finansministeren den 10. september, det blev besvaret den 16. september, og spørgsmålet var: Hvilke muligheder har der været for kommunerne for at udvide deres nettodriftsudgifter i den tid, vi havde den borgerlige regering fra 1982 til 1992, og hvordan har mulighederne været fra 1992 til 1996 i de fire år, hvor vi har haft den nuværende regering?

Tager vi kommunernes nettodriftsudgifter i de ti år under den borgerlige regering, var væksten minus 3,3 pct.! Dér kan man tale om nogen, der havde vilje, der havde evne, styrke til at trykke kommunernes udgifter ned, til virkelig at være efter dem, til virkelig at holde dem nede, frem med den nihalede!

Ser vi så på de fire år, hvor vi har haft en socialdemokratisk ledet regering, så er væksten 6,7 pct. Lægger vi dertil, at parterne i kommuneaftalen er enige om 1½ pct. realvækst fra 1996 til 1997 og 1½ pct. fra 1997 til 1998, altså 3 pct., så vil vi på seks år være oppe på en realvækst, der er på næsten 10 pct.

Og så kommer det store, store spørgsmål – 500-kroners-spørgsmålet – til hr. Peter Brixtofte: Hvem er så kommunernes venner? Dem, der økonomisk trykker dem ned på minus 3,3 pct., eller dem, der giver dem sådanne økonomiske rammer, at de kan udvide med næsten 10 pct.?

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Nu sagde jeg jo ikke, som hr. Bruno Jerup vil gøre det til, at vi *havde* gjort det samme på det her punkt. Det er slet ikke det. Vi er klart imod det og kunne aldrig finde på at gøre det på den måde. Det, jeg har sagt, er, at hvis man skal fremstille et eller andet, så gør man da selvfølgelig noget for at fremstille det bedre, end det er. Det gør enhver regering, og det gør denne regering også, så på det punkt er jeg måske lidt mere ærlig, end Enhedslisten er. Jeg tror, at selv Enhedslistens forslag søges fremstillet bedre, end man selv ved, de er. Sådan er det i politik.

Det, der bliver sagt, er, at der er mulighed for en realvækst. Det, der er interessant, er, at kommunerne, som ved, hvad det drejer sig om, som ved, hvordan 1995-indkomsterne endte – de er jo klart forrykket, nemlig med 800 mio. kr. i forhold til forudsætningerne for den aftale, der er indgået – og som ved, hvad virkeligheden er, nu er nødt til at lave en række besparelser, nedskæringer og skatteforhøjelser. Det er konsekvensen

af de rammer, Folketinget har givet, og det er kommunerne og borgerne, der ved, hvordan virkeligheden ser ud; det er tilsyneladende ikke Folketingets flertal.

Så hvis man tror, at man med denne aftale har givet kommunerne muligheder for at indfri alle de løfter, som regeringen har stået og lovet, og som de praler af nærmest som værende deres egne, tager man gruelig fejl.

Derfor vil det ved næste kommunalvalg også vise sig, hvem borgerne mener, der er deres venner i forbindelse med offentlig service og skatter. Dér vil det vise sig, at man godt ved, at regeringen er nødt til at få engangsindtægter fra kommunerne for at dække over, at statens underskud ikke udvikler sig, således som det burde med sådan en højkonjunktur, som vi har. Vent og se. Regeringen får måske en ubehagelig overraskelse, hvis regeringen ikke er klar over, hvor det bærer hen.

Vi vil bare fra Venstres side klart markere, at det her er forkert. Her tager man i januar måned 4½ mia. kr. direkte ud af kommunernes kasser, og det forringer kommunernes muligheder for at investere i daginstitutioner og udfylde den pladsgaranti, som regeringen har lovet, man skulle gennemføre. Det udhuler kommunernes muligheder for at udvide plejehjemssektoren, som er nødvendig, hvis man skal sikre ordentlige, anstændige boligforhold for vores ældre medborgere, og derfor er de økonomiske rammer for kommunerne væsentlig forringede. Det er virkeligheden, og det vil man også få en reaktion på ved næste kommune- og amtsrådsvalg.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Peter Brixtoftes sidste indlæg gør mig lidt forvirret, og jeg bliver nødt til at stille et spørgsmål: De penge, som kommunerne opkræver, og som kommunerne skal indsende til staten, er det kommunernes penge, eller er det statens penge? Det vil jeg gerne vide.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Der er mange forskydninger i forhold til afregning mellem staten og kommunerne. Det er sådan, at man opkræver skat af sine ansatte og af sine borgere, og det gør man både til staten, til kommunen og til amtet. Det er altså sådan, at kommunerne først får deres afregning den første i måneden, efter at den er opkrævet. Vi er altså som kommune bagud i forhold til at få